ЧЫРВОНКА
Чырвоная змена

24 СТУДЗЕНЯ 2019 г.
ЧАЦВЕР
№ 2 (15857)

Выдаецца з 21 красавіка 1921 года

Імёны

Дзіяна ГРОМАВА:

«Мае слухачы растуць разам са мной»

Упершыню дзяўчына выйшла на сцэну ў пяцігадовым узросце. Калі ёй было пятнаццаць, скарыла Галівуд, дзе на Сусветным чэмпіянаце выканаўчых мастацтваў заваявала два залатыя і бронзавы медалі. А ў 2016 годзе яе песня «Разбіваемся» стала адной з самых раціраваных на беларускіх радыёстанцыях. Знаёмцеся — Дзіяна ГРОМАВА!

— Многія памятаюць цябе маленькай «зорачкай», якая штурмавала нацыянальныя адборы на дзіцячае «Еўрабачанне», перамагла ў «Сузор'і надзей»...

— З таго часу я вельмі змянілася. На жаль, далёка не ўсе гэта разумеюць і працягваюць успрымаць мяне як «дзяўчынку з хвосцікамі». Калі ты дарослы артыст, гэта часам замінае. Дыпломы, узнагароды, здабытыя ў дзяцінстве, не характарызуюць мяне як цяперашнюю спявачку. Не люблю, калі перад выхадам на сцэну пачынаюць іх пералічваць. Дарэчы, таму многія «зорныя дзеці» і выбіраюць непублічныя прафесіі.

З іншага боку, шматлікія конкурсы, праекты, канцэрты, якія мелі месца ў дзяцінстве, загартавалі мяне. Дзякуючы ім я зразумела, што сцэна — дакладна маё. Гэты досвед неацэнны. За кулісамі нацыянальнага адбору на дзіцячае «Еўрабачанне» я ўпершыню ўбачыла кухню шоу-бізнесу знутры. На Сусветным чэмпіянаце выканаўчых мастацтваў працавала побач з неймаверна таленавітым і працаздольным Пятром Ялфімавым.

— Няма жадання прыняць удзел у музычных конкурсах для дарослых выканаўцаў?

— Цяпер музычная індустрыя працуе па іншых законах. Можна ўвогуле нідзе не выступаць, а проста закінуць сваю песню ў сацыяльныя сеткі і назаўтра прачнуцца знакамітым і запатрабаваным. Дзясяткі папулярных маладых артыстаў так і зрабілі. Але для астатніх соцень тысяч гэты варыянт не спрацаваў. Не бачу нічога дрэннага ў тым, калі прафесіяналы ўдзельнічаюць у праектах накшталт «Голасу» ці «Х-фактару». Такім чынам яны атрымліваюць магчымасць засвяціцца на тэлеканалах.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Свой выбар

ЁСЦЬ КАНТАКТ!

Як дзяўчына-электрамеханік забяспечвае рух цягнікоў

На чыгунку дзяўчаты часцей уладкоўваюцца праваднікамі, касірамі ці дыспетчарамі. Але ёсць спадарыні і ў «нежаночых» прафесіях. Так, сярод электрамеханікаў Мінскай дыстанцыі электразабеспячэння шчыруе брунетка Маргарыта БАГЛАЙ. На падстанцыі Памыслішча яна працуе чацвёрты год і адказвае за тое, каб цягнікі хадзілі без збояў.

Фота Ганны ЗАНКАВІЧ.

Падстанцыя забяспечвае энергіяй кантактную сетку чыгункі і прыватны сектар найбліжэйшай вёскі. Для гэтага тут стаіць шмат абсталявання. Кожная з жалезных «шаф» — блокаў мікрапрацэсарнай рэлейнай засцярогі — адказвае за пэўны ўчастак чыгункі. Задача электрамеханіка — кантраляваць работу прыбораў і рамантаваць іх пры неабходнасці. Штосьці Маргарыта рамантуе сама, штосьці прыязджае наладзіць брыгада.

Безліч выключальнікаў, таблічкі, абрэвіятуры...

— Першыя два месяцы я таксама не разумела, што да чаго, — смяецца дзяўчына. — Але мне дапамагалі з усім разабрацца, рыхтавалі да дзяжурстваў, каб можна было пакінуць адну.

Як прыгажуню занесла ў гэту прафесію?

— Калі мне было гадоў восем, мая мама працавала на дыстанцыі электразабеспячэння. Я часам заходзіла да яе на работу і аднойчы сказала: калі вырасту, таксама сюды ўладкуюся, — прыгадвае Маргарыта.

З чыгункай былі звязаны таксама яе бабуля і дзядуля. Дый бацька нейкі час працаваў на вагонным участку. Таму пасля дзявятага класа дзяўчына збіралася паступаць у чыгуначны каледж. Але там дакументы не прынялі, бо Маргарыце яшчэ не было 16 гадоў. Тады яна вырашыла пайсці ў энергетычны каледж. «Вы ўпэўнены, што вам будзе цікава вывучаць катлы і трубы?» — толькі і спыталі ў яе члены прыёмнай камісіі.

— З вучобай я ў цэлым нядрэнна спраўлялася. Аказалася, што была, бадай, адзінай са сваёй групы, хто не пашкадаваў, што туды паступіў, — дзеліцца суразмоўніца.

Большасць хлопцаў, што вучыліся з ёй, размеркавалі на цеплаэлектрастанцыю. Дзяўчатам выдавалі свабодныя дыпломы. Некаторыя з іх пайшлі ў энергазсбыт, займацца дакументацыяй. Маргарыту ж вабіла чыгунка. Быць праваднікам яна не хацела («раз'езды не для мяне — я дамашні чалавек»), таму ўладкавалася электраманцёрам на дыстанцыю электразабеспячэння. А з часам стала электрамеханікам.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

Субкультура

«ЛАЙКІ» ЗА «ЛУКІ»,

ці Дзеля чаго шукаюць папулярнасць у «Інстаграме»

На сёлета колькасць зарэгістраваных карыстальнікаў «Інстаграма» складае 1,1 мільярда чалавек. Размяшчэнне фотаздымкаў на прасторах папулярнай сацсеткі стала для маладых людзей новым хобі. А для некаторых — нядрэнным заробкам. Пагоня за праглядамі, «лайкамі», каментарыямі... Ці варта гэта намаганняў і часу? З такім пытаннем мы звярнуліся да студэнтаў, чыя колькасць падпісчыкаў у «Інстаграме» склала ад тысячы і больш.

Карына ДЗЯНІСАВА, студэнтка IV курса філалагічнага факультэта БДУ:

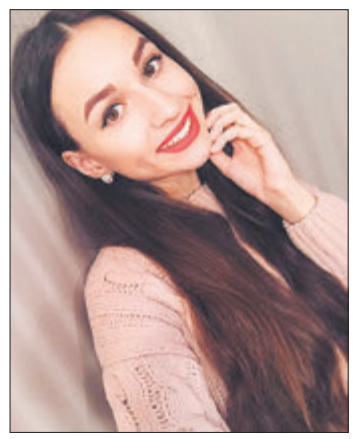

— У «Інстаграме» зарэгістравалася ў старшых класах. Тады ён быў не такі папулярны, і я не надавала яму значэння як сацыяльнай сетцы. Пасля заканчэння школы з'явілася больш часу, таму актыўна стала весці свой профіль, натхняючыся вопытам іншых дзяўчат. Спачатку папулярнасцю карысталіся мае сэлфі, але потым зразумела, што гэта занадта самаўлюбёна. Разбавіла гэтую аднатыпнасць фатаграфіямі ў поўны рост, модными «лукамі», здымкамі на фоне прыгожых будынкаў. Асабліва мяне цешылі станоўчыя каментарыі, тады хацелася дзяліцца новымі фота яшчэ і яшчэ.

Для мяне «Інстаграм» як асабісты дзённік. Нават завяла такое правіла: калі іду на чыйсьці дзень нараджэння, абавязкова выкладваю фатаграфію. Прычым захоўваю храналогію, каб атрымлівалася лагічная карцінка майго жыцця. Напрыклад, узімку не выкарыстоўваю летнія здымкі. Думаю, праз гадоў дваццаць мне будзе прыемна пераглядаць сваю старонку і ўспамінаць маладосць. Я рэдка падпісваю фатаграфіі. Баюся, што падзялюся думкамі, а гэта нікому не будзе цікава.

Звычайна іду па горадзе, ацэньваю якое-небудзь месца і раблю выснову: вось тут атрымаецца прыгожае фота, яно збярэ шмат «лайкаў». Часцей за ўсё мяне здымае мой малады чалавек. Раней бурчаў. Але цяпер зразумеў, як зрабіць добры кадр. Нават раіць мне, як і дзе лепш стаць.

Калі ў цябе шмат падпісчыкаў, людзі думаюць, што ты цікавая асоба. На самай справе ўсё можа быць інакш. Але зараз меркаванне пра чалавека складаецца дзякуючы сацыяльным сеткам. Да папулярных інстаграм-блогераў я стаўлюся з павагай і нават трохі ім зайздрошчу. Заваяваць увагу аўдыторыі не так проста. Каб прыцягнуць рэкламадаўцаў і мець прыбытак ад свайго профілю, трэба распрацоўваць яго канцэпцыю, стыль. У мяне няма на гэта часу. На першым месцы — вучоба, кар'ера, блізкія людзі.

(Заканчэнне на 5-й стар. «ЧЗ».)